

לראות את-בנו שלי-לארטס הנבון. ופלס-אתמה
נסכה עליו מחנה על-ראשו ועל-כתפיו קרחכות,
גולה קומתו - ויגבה, ומוסף לקשרו עתרת,
למצא חן וחסד בעיני פל-הפיאקים הנדוכים,
גזול ונכבד בעיני העם וגם עולה עליהם
בשחקו משחקי גבורים, כי ינסו לו הפיאקים.

וכשהתאספו כלמו, יחדו נקבצו כאן,
פתח האיש אלקינואוס, ויידבר אליהם ניאמר:
"נשיאי עם-הפיאקים וקציניו, האוינו אמרתו!

דבר אדברה כאוניכם פמצות לבתי בחבי.
אותו הנכרי בא גולה לביתי, ומי הוא לא אדע,
גם לא אדע מאין - מקום או מבני מערב.

בקש לשלחו הביתה, מתחנן כי נקים דברינו.
הבה נחישו נביאהו אל-ארצו, כמעשנו מעולם;
יען לא היה מעולם, מאלה שנכנסו לביתי,
איש שיתקמה בצער ויקרר שאש-לחנו.

הבו נסיע אניה משחירה בים-האלי,
ספינה, אך זה בנות, ונערים חמשים ושנים
נבר מחוף הפיאקים, הטובים בתופשי-המשוט.
אך כהונקם כלכם המשוטים אל-פני הספסלים,
שובו ורדו, וערכו המשטה, מהרו לעשותו,
כאן אל-ביתי אלי, כי בחפץ לב אערכנו.

וזאת אני מצוה לנערים: אתם הנשיאים וכלכם
תופשי-השרביט, כי סורו לביתי המפאך, אין נעדר,
מלכם למען נכבד הנכרי בסעדה פהיכל,
איש אל-יפקדו. וקראו למשורר האיש האלי,
הוא דמודוקוס, המחונן מיד האלים באדם

שיר שמיני

אודיסס אצל הפיאקים

אאוס ילידת-הפקר, ורדת-האצבעות, אך תופע,
קם ממטתו גם אוו-אלקינואוס עוזו הקדוש,
קם גם אודיסס ונדע-זכס, הגבר המחריר-ערים,
נלוה אל-אוו-אלקינואוס עוזו הקדוש ללכת
לשוק הפיאקים, במקום הסמוך לעמידת הספינות.
באו וישבו על-גבי אבנים מהקצעות-להדר.
רבו הבאים, כי פלס-אתנה עוברת בפרגיה,
ותארה כתאר הפרוז של-אלקינואוס הנבון,
לדאג לתשובת אודיסס הגבר הנדיב לביתו,
ועמדה על-יד איש נאיש מדברה לגבר וגבר:
"נשיאי עם-הפיאקים וקציניו, אנא מהרו
לכא לשוק למועצה, לשמע באוניכם את-דברי
אותו הנכרי, שבא זה עתה אל-בית אלקינואוס,
עושה את-דרכו בים, ודמותו כבני-האלמות!"
פכה הגידה, ומער כלב-פלם חפץ ומנאה.
נמלאו מהרה השונמים ומקומות הישיבה בנאי-אדם
אשר התאספו; והמה משתאים למראה עיניהם,

ואחרי אֵלֶּם וּשְׁתוּתָם, וְתַאֲוֹת רַעֲבוֹנָם נִמְלָאָה,
עוֹרָה הַמוֹתָה מִמְשׁוֹרָר לְהַרְגוֹ אֲנִישִׁים גְּבוּרִים.

חָמַר לוֹ שִׁירָה שֶׁעָלְתָה תְּהַלְתָּה עַד גְּבוּה־שָׁמַיִם,

סִפּוּר הַמַּדְגִּים וְרִיב אֲכִילָס בְּר־פֶּלֶס נְאוּדִיסָס,

אִיךְ הַתְּקוּסְטוֹ הַשֵּׁנִים עַל־זֶבַח הָאֵלִים הַגָּדוֹל

בְּדַבְרֵי זֶפֶה נְאוֹן לְשִׁמְחַת לֵב־אֶגְמֶמֶנוֹן

מוֹשִׁל־הַגְּבָרִים, כִּי נָצִים הַטּוֹבִים בְּעַם־הָאֲכִיִּים.

יָעוּ כֹּה נָכָא לָפָנִים לוֹ פִּיבּוֹס־אִפּוֹלוֹן בִּשְׁעָתוֹ

מִקְדָּשָׁה פֶּתוּ הַקְּדוֹשָׁה, עַת עָבַר אֶת־מִקְדָּשׁוֹ הָאֵכּוֹן

לְדוֹשׁ בְּנֹכְיָאִים וּבְרָאשִׁית צְמִיחַת הַתְּלָאוֹת, שֶׁמִּצָּאוּ

אֶת־הַנָּאִים וְהַטְרוֹדִיִּים, כִּי כֹן יַעַץ זְאוֹס הַגָּדוֹל.

כָּכָה שׁוֹרֵר הַמְשׁוֹרֵר הַמְהַלֵּל שִׁירָתוֹ: נְאוּדִיסָס

חִפְשׁ בְּכַפִּי הַחֻזְקוֹת אֲדֶרֶת הַיָּקָר מֵאַרְגֶּמֶז.

הַלִּיט בֶּה רֹאשׁוֹ הַנָּאָה וַיִּסְתַּר אֶת־פָּנָיו הַנָּאוֹת,

יָעוּ כִּי בּוֹשׁ מִדְּמַעְתּוֹ לַעֲיֵנִי כָּל־הַפִּי־אָקִים.

אִךְ כָּבְלוֹת דִּמְדוּקוֹס הָאִישׁ הָאֵלֶּהִי שִׁירָתוֹ,

הוֹכִישׁ דְּמַעְתּוֹ, וַיִּסַּר מִעַל הָרֹאשׁ הָאֲדֶרֶת,

לָמַח הַסֶּפֶל הַכָּפִיל וַיִּסַּף אֶת־נִסְכּוֹ לָאֵלִים.

אִךְ מִדֵּי שׁוֹבֵי לְשׁוֹרֵר שִׁירָתוֹ, כִּי כֹן עוֹרְרוּהוּ

טוֹבֵי עַם־הַפִּי־אָקִים הַשְׁמַחִים לְשִׁמוֹעַ שִׁירָתוֹ,

הָיָה אוֹדִיסֵס שׁוֹב מִלִּיט אֶת־רֹאשׁוֹ וּבוֹכָה תִּמְרוֹרוֹיִם,

אוֹלָם מַעֲיֵי הָזָרִים נִסְתַּר, כִּי שֶׁפֶס דִּמַּעְתּוֹ,

כִּלְתִּי אֶס־אֶלְקִינוֹאוֹס הָאֶחָד שֶׁרָאָה וְהִכִּיר,

יָעוּ כִּי סִמּוֹן לוֹ יֵשֵׁב, וַיִּשְׁמַע אֲנַחְתּוֹ הַמָּקָרָה.

מִמֶּה וַיֹּאמֶר אֶל־הַפִּי־אָקִים חוֹכְבֵי־הַמְּשׁוֹטִיִּים:

"יִשְׂאִי עַם־הַפִּי־אָקִים וְקַצִּינִי, הַאֲזִינוּ אִמְרָתִי:

רַבַּת שְׂכָעָה נִפְשָׁנוּ אֶת־מִשְׁתָּה הַיָּינוּ, נֹאת־שִׁירָת

לְרַנּוֹ לְכָבוֹת בְּשִׁירָתוֹ, כְּעוֹלָה עַל־רִחוּהוֹ לְבָנוּ."

כֹּן סָח, וַיִּלֶּךְ לַפְּנֵיהֶם: וְהַנְּשִׂאִים כָּל־תּוֹפְשֵׁי־הַשָּׁרִיטִים

צוֹעֲדִים אַחֲרָיו, וְהַכְּרוֹז מִמֶּהָר לְהַכְהִיל הַמְּשׁוֹרֵר.

אָפֶס הַנְּעָרִים הַטּוֹבִים, הַחֲמִשִּׁים וּשְׁנַיִם אִישׁ כַּחוֹר,

יָרְדוּ בְּמֵאמֶר הַמֶּלֶךְ לְמִבְּאוֹת הַיָּם זֶה הַשָּׁמַם.

וּכְשֶׁהִגִּיעוּ לַסְּפִינָה וּלְחוּף־הַיָּם רַב־הַשָּׂאוֹ,

חָשׂוּ הַסִּיעוּ הַסְּפִינָה הַשְּׁחוּרָה לְתַהֲמוֹת הַיָּם,

תִּקְנָנוּ הַתָּרוֹן הַגָּדוֹל וּמִפְּרָשֵׁי הַסְּפִינָה הַשְּׁחוּרָה,

הַדָּקִי הַמְּשׁוֹטִים הַגָּדוֹלִים בְּלוֹלָאוֹת עֲשׂוֹיֹת מַעֲרוֹת,

הַכָּל כְּשׁוֹרָה, אִף פָּרָשׁוֹ אֶת־נִסֵּי הַסְּפִינָה הַצָּחִרִים.

הַמָּה הַפְּלִיגוֹ וְהַרְחִיקוֹ הַיָּמָה, נֹאת־מִהָר

אֶל־אֶלְקִינוֹאוֹס הַנָּבוֹן, אֶל־הַיֵּכֶל תַּפְאֲרָתוֹ הַגָּדוֹל.

נִמְלָאוּ נִקְבָּצוּ כָּאוּ כִּי רַבִּים הֵם: זִקְנִים וְנְעָרִים.

זָבַח לָהֶם אֶלְקִינוֹאוֹס שְׁמִים עֲשֹׂרָה צֹאן וַחֲזִירִים

שְׁמוֹנָה מִלְּבִינֵי־שָׁנִים וּשְׁנֵי פָרִים כְּבִד־רַגְלִים.

אֶת־עוֹרֹתָם הִפְשִׁיטוּם, וְהִכִּינוּ הַמְּשֻׁתָּה הַמִּפְאָרִ.

שָׁב גַּם הַכְּרוֹז וְהוֹלִיד אֶתוֹ הַמְּשׁוֹרֵר הַנָּעִים,

יָקָר לְמוֹתָה מְרַבִּים, חֲנֻתּוֹ גַּם טוֹכָה גַּם רָעָה:

אוֹר עֵינָיו לָקַחָה מִמֶּנּוּ, וַתִּתְּן־לוֹ זִמְרָה מִנְעִימָה.

הַעֲמִיד לוֹ פִּנְטוֹנוֹאוֹס הַכֶּסֶף הַמִּסְמָר־בְּכֶסֶף

בְּאֻמָּצַע הַמִּסְכִּים וְנִשְׁעֵן אֶל־עַמּוֹד אֲדִירִים בְּהִיכֵל.

תִּלָּה הַכְּרוֹז לְרֹאשׁוֹ עַל־יָתֵד תְּקוּעָה בְּנוֹר,

כְּנוֹר כֶּם־שִׁירָה, וְהַעֲבִיר אֶת־כַּפּוֹ שֶׁל־זֶה לְאַחַז בּוֹ.

הַצִּיג עַל־יָדוֹ אֶת־טֶגֶא הַלָּחֶם וְשִׁלְחוֹ מִפֶּאֶר,

וּסִפֵּל הַיָּינוּ לוֹ הַגִּישׁ וַיִּשְׁתָּה לוֹ כֹּאֲוֹת נִפְשׁוֹ.

וְהַמָּה רָשָׁאוּ בַּיָּדָם אֶל־אוֹתוֹ הַנֶּאֱבָל הַיָּרִירָה.

וְאֵלֶּה הַתַּנְסוּ בְּהֶאֱבָקָם, מִתַּחֲרִים בְּמַאֲבָק מוֹגִיעַ,
וְנִמְצָא הָאִישׁ אֲבִירֵאֵלוֹס – הַטּוֹב כָּל־הַגִּבּוֹרִים.

אֵלֶם בְּקִפְיָהּ הַצִּטָּוִן הָאִישׁ אֲמִפִּי־אֵלוֹס בִּין כָּלֶם:

עֵלֶה עַל־כָּלֶם אֶלְטֶרס בּוֹרִיקָת הַדִּיסְקוֹס: אֵךְ בְּאַגְרוֹן

וְגַר מֵאָר לְאוֹדֶמֶס בּוֹ־אֶלְקִינוֹאוֹס הַמַּצִּיָּן.

אִי כְּלוּלָתָם לְשֹׁמֵחַ אֶת־לִבָּם בְּמִשְׁתַּקִּי־גִבּוֹרָה,

וְגַר לָקֶם לְאוֹדֶמֶס בּוֹ־אֶלְקִינוֹאוֹס וַיֹּאמֶר:

”וְהִבֵּה, יִמְרִי, נִשְׁאַלָה אֶת־פִּי הַנִּכְרִי וְיִגֵּד,

אִי־הוּא שׁוֹחַק יָדַע, מִה לְמֵד? אֲבָל זֶה קוֹמָתוֹ לֹא רָעָה,

וְהֵנָּה וְכִזּוֹ וְשׁוֹקִיו אֲמִיצוֹת, גַּם יָדָיו מִמַּעַל,

נִצָּר אִירִים לוֹ, וְכָלוֹ אוֹמֵר הַגִּבּוֹרָה, וְלֹא יִחַסֵּר

אֵן הַעֲלוּמִים: אֵךְ הִיוּ תִּלְאוּתָיו הַרְבוֹת בַּעֲבוּרָיו.

”וְזֶה חֲזוֹנִי, אִין דָּבָר לִרְעַ כְּמִשְׁכְּרִי יָמִים

מִחוּת לְרוֹעֵץ לְגִבּוֹר, וְאַסִּי־אַמֵּץ כְּהֵנָּה וְכִהֵנָּה.”

עָנָה לוֹ אֲבִירֵאֵלוֹס, הָשִׁיב אֲמָרְיוֹ וַיֹּאמֶר:

”אֵן מִישְׁרִים דִּבְרָתְךָ, הָאִישׁ לְאוֹדֶמֶס, וְכַשּׁוֹרָה:

מִרְבֵּה אֵלִיו, הַזְמִינֵהוּ לְקֶרֶב וְהַגִּידָה דְּבָרֶיךָ.”

שָׁמַע בּוֹ־אֶלְקִינוֹאוֹס הַמַּצִּיָּן אֶת־דְּבָרָיו וַיָּקָם,

וְהָדָר בְּאַמְצַע הַקֹּהֵל נִדְבָר לְאִישׁ לְאוֹדִיסֶס:

”וְהִבֵּה, אֲבִי הַנִּכְרִי, גַּם אֶתָּה תַּחֲתִּירָה בְּמִשְׁתַּקִּים,

אִסִּי־אֵךְ לְמִדָּת אֶחָד מֵהֶם, כִּי אֶזְכֹּר לָךְ לֹאֵה לְדַעֲתָם.

וְגַר כִּלְעִידוֹ בַּחַיִּים, אִין תִּהְלֶה גְּדוּלָּה לוֹ נֶאֱוָה

מִלִּי אִסִּי־זֶה אֲשֶׁר קָנָה בּוֹרֻעוֹת וְרִגְלִים חֲזָקוֹת.

וְהֵנָּה הַתַּנְסָה, וְהִסֵּר מִלְּכָךְ כִּלְפָּחַד וַיִּזְאָגָה:

”וְעַן נִסְיַחְתָּ לֹא תִרְחַק עוֹד חֵק, אֲנִיחָךְ מוֹכְנָה,

וְהִלָּהָה הַנִּמְוָה, וְרַעֲיִד־מַלְוִיךָ כָּלָתָם נִכְוִנִים.”

וְהִשִּׁיב אֲמָרְיוֹ אוֹדִיסֶס הָאִישׁ רַב־הַמַּלְמֹחַת וַיַּעַן:

כְּנוֹר־הַרְגָנוֹת הַמְלֹחֶה אֶת־מִשְׁתַּח הַשְּׁמַנִּים הַגְּדוֹל,

עָתָה נִצָּא נִתְחַרָה בְּמִשְׁתַּח בְּנֵי הַגִּבּוֹרִים

מִשְׁתַּח וּמִשְׁתַּח, לְמַעַן יִסְפֹּר הַנִּכְרִי לִידִידָיו

בְּשׁוּבוֹ לְבֵיתוֹ, עַד כְּפֹה עֲלֵינוּ עַל־יָתֵר הַעַמִּים

בְּמִלְחָמוֹת אֲגָרוֹן, בְּהַתְּגוֹשְׁשׁוֹת, בְּקַפְיָהּ, וּבְרִיצַת רִגְוִי

כִּכָּה דִּבְרִי, וַיִּלָּךְ לַפְנֵיהֶם, וְהֵם צוֹעֲדִים אַחֲרָיו.

תִּהְלֶה הַכּוֹרֵז כְּנוֹרֵי הַמַּצְלָעַל עַל־יָתֵד תְּקוּעָה,

תִּפְשֵׁל בְּכַף דְּמוּדוֹקוֹס וְהוֹצִיאוּ מִהִכָּל הַמְּלָךְ

בְּאוֹתָהּ הַדֶּרֶךְ בַּהּ הִלְכוּ גַם יָתֵר כִּלְפִי־אֵמָקִים,

כִּלְפִי־אֵמָקִים בִּינֵיהֶם, לְהַתְּפִלָּא עַל־מִשְׁתַּחֲמִי־גִבּוֹרָה.

מִקְרֹו כּוֹא אֶל־הַשּׁוֹק, וְרַבִּים הַהוֹלְכִים עִמָּהֶם,

עַד אִין מִסְפֵּר, וְקָמוּ מִפְּנֵיהֶם הַצִּעִירִים וְהַטּוֹכִים.

קָם אֲמִרֵּנָאוֹס וַיֹּאמְרוּ, וַיָּקָם הָאִישׁ אוֹמְלֹס,

נִבְטָס וּפְרִימָנָס הַנָּדִיב, גַּם אֲנִכִּי־אֵלוֹס וְאַרְטָמֶס,

פּוֹנוֹטָס, פְּרוֹוֶרָס וְתוֹאוֹן וְגַם אֲנַבְסִינָאוֹס:

קָם אֲמִפִּי־אֵלוֹס הַכּוֹ שֶׁל־פּוֹלִינָאוֹס בּוֹ־טָקְטוֹן,

גַּם אֲבִירֵאֵלוֹס הַדּוֹמָה־לְאָרֶס הַהוֹרֵג־בְּאָדָם,

בּוֹ־נִכְבּוּלוֹס הַגִּבּוֹר־בְּעַם־הַפִּי־אֵמָקִים, הַעוֹלָה

בְּיָפִיו וּבְגִבָּהּ קוֹמָתוֹ עַל־כָּלֶם מִלְּבַד לְאוֹדֶמֶס:

קָמוּ גַם שְׁלִישַׁת בְּנֵי אֶלְקִינוֹאוֹס הַגִּבֵּר הַתַּמִּים,

קָם לְאוֹדֶמֶס וְהִלִּיֹס וְקִלְטִינוֹאוֹס הַנָּדִיב.

תִּחְלָה יִצָּאוּ לְתַחֲרוֹת בְּרִיצַת רִגְלִים לְמִוְרָה.

יַחַדְיו רָצוּ מַעֲמֹד הַדְּרוֹמוֹס הַנִּמְנָח לַפְּנִיָּהֶם,

חָשׂוּ בְּרוֹגֶצַם בְּשֹׁדֶה וּמַעֲלִים אֲבָם פּוֹרָה.

הִיטִיב מִכָּלֶם בְּרִיצָה הָאִישׁ קִלְטִינוֹאוֹס הַתַּמִּים,

הִרְחַק כְּמַעֲנִית הַפְּרִדִּים הַחוֹרְשִׁים בְּעִיר עַד קִצְהָ,

הַקִּדִּים אֶת־כָּלֶם בְּשׁוּבוֹם אֶל־קֹהֵל הָעָם וַעֲבָרָם.

180 כאָקֶר; דומי, כי בִּין הִרְאִשׁוֹנִים נִמְנִיתִי
עוֹדִי כְּאֵב, בּוֹטֵחַ בְּנִעוּרִי וְרוֹעֵי הַעֲזָה.

עַתָּה עוֹדוֹנִי עֲמָלִי וַיְגוֹנִי, כִּי רְבוֹת נִשְׁאֲתִי,
גּוֹבֵר עֲלֵי־אָדָם וְקִרְבוֹת וְעַל־מִשְׁכְּבֵי הַיָּם הָאֵלִמִּים.

185 אִךְ אֵי־עֲלֵי־פִי שִׁשְׁכַּלְתִּי הַצָּרוֹת הַרְבוֹת אֲנִסָּה,
יָעַן הַכֹּאֲבֹת אֶת־לִבִּי בְּדַכְרָה, לַעֲוֹרָנִי בְּאִמְרוֹ.

דָּבָר, וַיָּקִים וַעֲלָיו אֲדִירָתוֹ, וַיִּתְּפֵשׂ הַדִּיקְסָקוֹס
עַבְדָּה וְגִדּוֹל מֵאֵד, וְכִבְדִּי מִכֹּל־הַדִּיקְסָקָאוֹת,

אֲשֶׁר כָּבֵד וְרָקוֹם כֹּל־יִתְרֵה הִפִּיאקִים בִּשְׁתֵּקָם;
חֲפָשׁוֹ, הִנִּיעוּ וְזָרְקוּ בְּזוֹרְעוֹ הַנְּטוּיָה וְהַחֲזָקָה.

190 וְזִמְנָה הָאֵבֹן בַּמַּעֲפָה; וְהוֹרִידוּ רֵאשֵׁיהֶם לְאֶרֶץ
הַפִּיאקִים, כֹּל־יִוְרָדֵי־הַיָּם־הַמַּצִּיגִים וְחוֹפֵשֵׁי־

מִשׁוּטִים־אַרְפִּים, וַיַּעֲבֵר הַדִּיקְסָקוֹס סָמְנִי כִלְהֶם.
פָּרָץ מִיָּדוֹ בַּמְהִירוֹת, וְאִתְּנָה הִיא צִיָּה מְקוֹם נָפְלוֹ,

וְחֹאֲהָ כְּתֹאֵר פָּנֵי גִבְרִי, אֶף נִשְׁאָה אִמְרָתָהּ וַתַּעַן:
"אֲבֹל, הַנְּכָרִי, גַּם אָדָם שֹׁתֵם עֵינָי וְכִיר סָמְנִי

195 בַּמִּשְׁשׁוֹ אוֹתוֹ מִסָּבִיב בְּיָדוֹ, הֲלֹא לֹא הִתְעַרְבִי,
הוֹחִיק מִכֵּלָם: וְאִתָּה חֹזֵק כִּי נַעֲלִיתִי הַפָּעֶם,

אִישׁ מִכֹּל־הַפִּיאקִים לֹא יִזְרֹק כְּמוֹדִי וְלֹא יַעֲבִירִי."
נָכָה הַכִּיעָה, וַיַּחֲד אודיסס הָאִישׁ רַב־הַמְּלָאוֹת.

200 שָׁשׁ, כִּי נִמְצָא לוֹ רַע וַיִּדֵּד גַּם בְּמִקְוֹם שֶׁם נִלְחַם,
וְחָקַל לוֹ, וְנִשָּׂא אִמְרָתוֹ, וַיַּדְבֵּר אֶל־הַפִּיאקִים:

"נָסוּ, הַנְּעָרִים, לְהִישִׁיגוּ: עוֹד מַעֲט קָט וְאֶזְרֹק הַשֵּׁנִי.
הִנֵּה אִמְרָתִי אֲטִילוּ כְּרֹאשׁוֹ, וְאוֹלִי עוֹד אֲרַחֲקִי;

אִילָם אִם־יִשׁ מִכָּם אֶחָד וְלִבּוֹ כִּי יִשְׁאֲנוּ,
וְהִנֵּה יִבֹּא וַיִּנְסָה, כִּי אֲתָם מֵאֵד כַּעֲסֻמָּנִי.

205 אִם־בְּמִלְחָמָתָהּ הָאֲגָרוֹף אוֹ בַּמֶּאֱבֵק אוֹ בְּרִיצָה, לֹא אֲשִׁיב

"לְאֹדָמָס, שְׁלֵמָה כֹּה חֲדָבֵר וְחִלְעַג לִי לַעֲוֹ?
רָחֵק לִבִּי מִמִּשְׁחָק, וְקִרְוִיבִים לוֹ יוֹתֵר הַיְּגוֹנוֹם,

יַעַן כִּי רְבוֹת נִשְׁאֲתִי וְרַעוּת אִין סְפֻרוֹת סְכֻלָּתִי;
עַתָּה אֲשֶׁב בַּמוֹשְׁכָּכִים מִשְׁתַּוָּקֵק לְתִשׁוּבָה לְבֵיתִי.

הִנֵּה עָלִיָּה אֲתַחַנּוּ לְמִלָּךְ וְלִכְל־הַעֵם אֲתוֹ.
עָנָה לוֹ אֲכִרְיָאִלוֹס וּבְלַעֲגִי מַעֲוֹג יָדְבָר:

"אֲבֹן וְאֲבֹן, הַנְּכָרִי, אִין דְּמוּתֶךָ דְּמוּת גִּבְרִי יוֹדֵעַ
מִשְׁחָקִי־גְבוּרָה הַרְבִּים, הַנְּפֻצִים בֵּין בְּנֵי־אָדָם:

דְּמוּתֶךָ כְּאֵחָד הַעוֹבְרִים בַּסְפִּינוֹת מְרֻבּוֹת־סַפְסָלִים,
רֹאשׁ לַיּוֹרְדֵי הַיָּם, אֲנָשִׁים הַעוֹשִׂים פְּרָקְמָטִיָּה,

לָבָם אֶל־נָטַל סְחֻרוֹתָם, וְעֵינָם צוּפִיָּה לְמַרְכָּלָת,
לְכַצַּע־מַעֲשֵׂשׁוֹת יַעֲרָגוּ, וְאִינֶךָ דוֹמָה לְאַתְלֵטִי."

זַעֲמוּת הַשְּׂקִיף אוֹדִיסס הָאִישׁ רַב־הַמְּזֻמּוֹת וַיַּעַן:
"הֲלוֹ לֹא הִיטְבַּחְתָּ לְדָבָר, וְלִגְבֵּר עוֹ פָּנִים דְּמִיתִי:

הֵן בְּנֵי־אָדָם לֹא כֻלָּם זֹכִים לְכֹל־מַתְּנוֹת הָאֱלֹהִים,
מִתְּנוֹת־הַחַן: יְפִי מְרֹאֶה, וּבִינָה וְאִמְרֵי־הַשֹּׁפָר.

יֵשׁ אֲשֶׁר דִּלָּה גִזְרָתוֹ, גִּבְרִי לֹלֵא מְרֹאֶה וְלֹא הָדָר,
אַפֵּס הָאֱלֹהִים עוֹטְרִים הַחַן לְמַדְבְּרוֹתָיו, יִשְׁוִישׁוּ

גִּבְרִים, כִּי יִשָּׂא אִמְרוֹתָיו בְּתֻבִּינָה וְרוּחַ אֲמִיצָה,
כְּעֻנּוֹת הַחַן וּבְנִיעִימוֹת, עַל־פָּנֵי הַנֶּאֱסָפִים יִכְבֵּד,

וְהִיָּה בְּהִתְהַלְכּוֹ כְּעִיר, יִתְבוֹנְנוּ בּוֹ כְּאֶל־אֵל אֲדִיר.
וַיֵּשׁ יְפֵה מְרֹאֶה וְטוֹב רֹאִי, וּכְאֵחָד מִבְּנֵי־הָאֱלֹהִים,

אַפֵּס לֹא נִאָּהָה לוֹ תַּפְאֶרֶת אִמְרִים בְּדָבָרוֹ.
כִּכָּה תַחֲנוּסִם גַּם אִתָּה כְּמֹרְאָד, גַּם אֱלֹהִים לֹא יִנְכְּלוּ

לְבָרָא עוֹד יְפֵה מִמֶּנּוּ, אֶךְ חֲכָמָה חֲסֻרָתָהּ, נִסְכָּלָתָהּ.
עַתָּה הֲלֹא הַעִירוֹתָ אֶת־לִבִּי הַחֲכִיב בְּחֻבִּי

בְּאִמְרוֹי פִּידִי הַמְּגִנִּים, גַּם סִירוֹן בַּמִּשְׁחָק אֵינִנִּי,

נכה סח, והם כלם נדמו, נאלמו דומיה.

235

אך אלקינואוס לבדו נשא אמרתו ניעו:

"וה לא למורת רוח לנו דבריה, הנכרי."

חפץ תפארת להראות לנו גבורתך תאורך

במצפה, יצו הגבר הלז לה לעג בקטל,

במרב העם, אבל עתה לא יוסיף עוד לבזו לעגך

240

איש אשר בלבו התבונה לכלכל את דבריו במשפט.

אס עתה האזינה אמרתי למען תספר

גם לגברים אחרים בשבתך בביתך למעשה

יחד עם-אשת חיקך וסביב לה יוצאי תלציה,

חוזר גם החריצות שלנו ואשר חננו

245

ונס אינו מאז מימות אבות אבותינו.

לא הצטינו מעולם במלחמות-אגרוף והתגוששות,

אך רעים טובים אנחנו, בין יורדי-הים-מצגינים,

ששים לעולם אל-משמיה, אל-כבוד ומחלות מחנים,

נחמד בגדים לחלפם, מסותות תמימות ויצועים.

אבל, קרבו קדנני פיאלניה, הטובים ביניהם!

250

קמו למען יספר הנכרי לידידיו בשובו

לביחו, כי, אמנם, מאד נעלינו על-יתר העמים

בשיטה בים ובריצה, בשיטה ומחלות מחנים.

חוש-נא אחד מקם ויביא לאיש דמודוקוס

מנור-הרננות המנח באשר הוא מנח בהיכלי,

255

(קח סח אלקינואוס, נמחה הפרו לקביא

מנור-הרננות הנביב המנח בהיכל המלך.

חשעה זיגנים נבחרים מקרב העם או התיצבו,

קלס יודעים כל-משחק ולערך דבר על-אפניו,

נבז, הישירי השורקע, התקיני הרחיבו היזרה.

260

ריקם פני כל-הפאיאקים, בלעדי האיש לאודמס,

אורחו אני, ומי נלחם את-מי שהכניסו לביתו?

בער לא יכין את-זאת, וגבר לא יעלץ כן יעש:

לערך תחרות עם-בעל הבית מכניסו אל-ביתו

בארץ נכריה, וביעו את-נפשו יחסיר מטובה.

פי לא אמנע מאיש ולא אבזה לאיש מהאבק,

נפשי רצתה וארצנו, ואצא לקראתו לנסותו.

אין אני רע גם בכלם, בכל משחק-גבר בעולם.

הנני יודע איך דורכים קשת מהקצעה-למשעי:

ראשון אפצע אני כחצי, כי אשלח כהמוני,

באיש תחרותי, ואם-ירבו כהנה וכהנה עמית,

עומדים קרובים אלי ומורים בקשת בגבר.

רק פילוקסטס, האחד, נצחני בירנה בקשת

בארץ טרוויס, עת אנו אכזים ירינו חצינו.

אולם מאד נעליתי על-יתר האדם כלם,

אלה החיים כיום על-אדמות וישפיעו לחם.

אולם אין נפשי להתחרות בבני-הגבורים מקדם,

גם בהרקלס הגבור גם באבריס איש איכליה,

אשר התחרו בקשת בבני-האלמות גם כמו.

לכו מת פתאם אבריס האדיר, לא האריך ימים

בביתו, לא הזקין, כי פיבוס-אפולון נגפו,

אנף בו מאד, כי קראתו להתחרות בירנה בקשת.

מטיל אני את-חנית ומרחיק ממטחתי הקשת.

אחת אנכי יראתי, שפא ינצחני כריצה

גבר מן-הפאיאקים, פי הרבה התלישו את-כחי

משברי הים האדירים, וברדתי בספינה חסרתי

טפול בשורי די צרכו, והנה פש פח אבר."

אומר להתעלם באהבים עם-אשתו עדוית-הכלילים, היא אף זה שבה מהיכל אביה בן-קרונוס השגי'א,

290

נחה יושבת על-כסא: זוה נכנס להיכל פנימה,

פגש את ידו, וישא אמרתו ניען ויאמר:

"באי יונתי, ושכבי-נא עמי, נתעלסה באהבים,

יען הפיסטוס איגנו בביתו, כי הלך לו תדאי

ללמנוס אל-שכט הסינטיים, הגוי אשר גסות ידבר."

295

בכה דבר, וימצא חן בעיניו ותשכב.

שכבו במטה, נרדמו, ופתאם אפפום כל-ככלי

תרמית הפיסטוס החרש-האמן המצינו-במומה,

ואינם יכולים להרים גם יד וגם רגל ולקום.

המה הרגישו באלה, וכבר אפס מנוס ואין מקלט.

300

מרב עדיהם אזי הפסח-שתי-רגליו המהלל,

הלך ושב על-עקביו ובטנם הגיע עד למנוס,

יען כי הליוס המלשקוף ממרומיו הגיד לו הפל.

מחר לשוב לביתו מצטער בלבן מתעצב.

עמד בפמח התיכל וחמתו בוערת עד להשחית.

עצק בקול נורא ואים, וימקרא לכל-האלים:

305

"זובם אבינו וכל-יתר האלים ההוים-לנצח:

באי ועיניכם תראינה את-מעשה-הלעג והתועבה:

הנה זה נרף בת-זובם, אפרודיטה הנאה, לחלל

בבוד נמה-הרגליו, כי תעצב על-ארס המחבל,

יען כי תארו יפה, ורגליו מאד קלות, ואנכי

הליו שומי מרחם, ואין מי האשם בדרך,

310

מלתי הורי ילדוני, כי טוב לי ולו לא נולדתי;

באי וראו את-השנים מתעלסים להם באהבים,

שוכבים במטותי שלי, ועיני רואות ונמקות.

נגש הפרו והביא את-כנור-הרננות ומסרו

ביד המודוקוס, ויצא לאמצע המקום, והנערים

עודם באבם רעננים ומלמדי מחלות כתרונה,

הולמים ברגליהם ורוקמים במחלות-הקודש; ואודיסס

מביט ברגליהם השלות בנוצו, משתאה בנפשו.

העיר הלז את-כנורו בשירה ערובה על-אדות

אהבת ארס האל ואפרודיטה עדוית-הכלילים,

איו התיחדו הם לראשונה בהיכל הפיסטוס,

אף בהתבא: והרבה לה אתנו ואשכר, וחללו

מטת הפיסטוס המושל ויצועו, ובשרו החרס -

הליוס, אשר התבונן וראם מתעלסים באהבים.

שמע הפיסטוס את-שמועת הכלמה הגדולה וימקור

חש אל-הפחם בו חרש, ובלבו חרש הרעה,

שת את-הסדן הגדול על-גבי הגזיר, ויעש

בכלים שלא ינתקו, חזקים ועוקים לנצח.

אף בכלותו את-רשת התרמית בעברתו לארס

מהר לחדרו ששם יציע יצועו הקבי,

מתח מסביב למטה על-גבי כרעיה הפכלים,

רבים וירדדים ממעל, נמתחים מקרות המקרה,

דמים פקורי עכביש, נסתרים, אין לראות בעין,

גם עין אלים מאשרים, כי עשה במומה וערמה.

אף בכלותו את-מעשה התרמית מסביב ליצועו,

הלך ברמיה למנוס מקורה הבנויה-לתפארה,

עיר אשר אהב מפל-המדינות על-פני האדמה.

אולם לא שוא צפה ארס הנוהג במשככות-הפחם,

ראה כלבת הפיסטוס החרש-האמן המצני,

מהר ונכנס להיכל הפיסטוס הנודע-לתהלה,

וְלוֹ אֶךְ שִׁכְבַּתִּי עַל־יַד אַפְרוֹדִיטָה הָאֵלָה הַזֹּהֶבְכָּה."

כָּהֵן סָח, וְהָאֱלִים הַנִּצְחִים צָחוּק צִחְקוּ.

אֶךְ פּוֹסִידוֹן לֹא צִחַק, נִיבְקָשׁ וַיַּעֲמֵר לְהַפְסִיטוֹס,

הוּא הָאִמּוֹן הַמֵּצִיז, לִשְׁחַרֵּר אֶת־אֹרֶס הַמַּשְׁחִית.

וַיֵּשֶׁ אֶת־קוֹלוֹ בַּעֲדָן וַיֹּאמֶר אֶת־אִמְרוֹת־הַכֶּנָּה:

"אֲנִי שְׁלַחְנוּ, וְאֲנִי הָלֵא אַעֲרֹבְנוּ כִּי יִמְלֹא

כָּל אִשֶּׁר תִּשְׁאֹל בַּמוֹשֵׁב הָאֱלִים כְּלִי־בְגֵי־הָאֱלֹמוֹת."

וַיֵּשֶׁ אֶמְרֵי וַיַּעַן לוֹ נִכְה־הֶרְגָלִים הַמְהֵלֵל:

"אֵלֵּי נָא זֹאת תְּדַרֵּשׁ מִמֶּנִּי, פּוֹסִידוֹן מַחֲבֵק־הָאֲרֶזִּי!

אֲבֹ גִרְעִיהָ עֲרֹבָה שֵׁישׁ כִּה עֲרֹבַת הַגִּרְעִים.

וְאִיהָ אֶכְפֶּה אוֹתָהּ בְּסוֹד כְּלִי־הָאֱלִים הַנִּצְחִים,

אִם כִּי יִנָּס וַנְּמַלֵּט מִכַּפְּכִי בְרוּזוֹ וְעִנְשׁוֹ?"

עָנָה לוֹ פּוֹסִידוֹן מִרְגִּיז־הָאֲרֶזִּי וַיֹּאמֶר:

"אֲבֹ, הַפִּיִּסְטוֹס, אִם־אֹרֶס יִמְאֹן לִשְׁלֹם דְּמֵי־עִנְשׁוֹ

וַנְּמַלֵּט עַל־נַפְשׁוֹ, אֲנִכִּי אֲשַׁלֵּם לָךְ עִנְשׁוֹ וְקִנְסוֹ."

הָשִׁיב אֶמְרֵי נִכְה־הֶרְגָלִים הַמְהֵלֵל וַיַּעַן:

"אֲבֹ לֹא נָאָה וְלֹא יָאָה לִי לְהָשִׁיב רִיגָם פְּגִידִי."

כָּהֵן מָלַל הַפִּיִּסְטוֹס הָאֲדִיר וַיִּתֵּן הַכְּבָלִים.

אֶךְ כְּשֶׁהִסְרֵי מָהֶם אֶת־חֲרַצְכּוֹתוֹתֵהֶם הַחֲזָקוֹת,

סָרְרוּ קַפְצֵי: נִחַשׁ הֵלֵן אֲרֶז תְּרַקִּיהָ הֶרְחֹקָה,

וְהָאִ אַפְרוֹדִיטָה מַנְעִמַת־הַחַיּוֹת, לְקַפְרִיסִי יָרְדָּה,

עִירָה פְּלוֹס, שֵׁשׁ לָהּ מִזְבֵּחַ רִיחָנִי וְחֶרֶשֶׁהָ.

וַחֲזַע שֵׁם הַכְּרִיטוֹת אֶת־בִּשְׁלָה וְסִכּוֹהָ בְּשִׁמּוֹ,

כִּי אִמְבִּרֹסִיהָ כֹּחַ אֶךְ הַלֹּוִים־לְנִצָּחַ וְסִכּוֹהָ,

וַחֲזַעִיהָ בַּגִּדִי חֲמִדוֹת נִפְלָאִים לְמַרְאֶה.

שִׁירָה זֹאת שׁוֹרֵר הַמְּשׁוֹרֵר הַמְהֵלֵל־בְּאֲרֶז, נְאוּדִיסֶס

וְכוֹ שִׁמְחָה בְּקֶרְבּוֹ, וַיִּשְׁמָחוּ גַם הַפִּיִּאֲמִים,

אֶפֶס הָלֵא לֹא יוֹסִיפוּ לִשְׁכַּב כַּמּוֹכֵן, מִכְּטַחְנִי:

וְאִם־תִּגְדֹּל מֵאֵד אֶהְבֶּתֶם, בַּמְהֵרָה יִמְאֵנוּ שְׁנֵיהֶם

לִשְׁכַּב, אֶךְ כְּבָלִי לֹא אֲסִיר וְכָלִי תְּרַמִּיתִי לֹא אֶמַח

עַד אִם־הָשִׁיב אֲבִיךָ לִי מִהֵרָ בְּחוֹלִיךָ הַגָּדוֹל,

אֲשֶׁר הִרְבִּיתִי לוֹ חֶלֶף הַנַּעֲרָה בְּשֵׁת־לֹא־תָדַע.

אֲבֹ, זֶה כַּחוֹ יִפֹּת תֹּאכֵר, אֶךְ לִבָּהּ הַכַּפְכַּף בְּקוֹרְכָהּ."

כָּהֵן דָּבַר וְהָאֱלִים נִקְבְּצוּ לְהִיכֵל הַנִּחֲשָׁת.

כָּאֵ גַם פּוֹסִידוֹן מַחֲבֵק־הָאֲרֶזִּי וַיֵּבֵא גַם הֶרְמֵס

עוֹשֶׂה־הַחֲסֵד, נִיבָא אֶפּוֹלוֹן הַנוֹגֵף־לְמַךְ־חוּק.

אוּלָם הָאֱלֹהִת לֹא כָאוּ, כִּי בָשׁוּ וַיֵּשְׁבוּ בְּבֵית.

וַעֲמָדוֹ הָאֱלִים חוֹנְנֵי־טוֹבוֹת בְּפֶתַח הַבַּיִת.

פָּתְחוּ הָאֱלִים הַנִּצְחִים בְּצָחוּק אֲדִירִים, לֹא־חָדַל,

לְמַרְאֵה תְּרַמִּית הַפִּיִּסְטוֹס, הָאֵל רַב־הַתְּכַבּוֹנוֹת הָאִמּוֹן,

יִבִּיט אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וְנִשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר:

"רַע לֹא יַעֲמִיחַ חוֹעֲלָת, וּמָתוֹן יַעֲבִיד אֶת־מְהִיר.

כָּהֵן לָכֵד הַיּוֹם הַפִּיִּסְטוֹס הַמָּתוֹן אֶת־אֹרֶס,

וְאִם־הוּא הַמְהִיר־בְּאֱלִים הַיּוֹשִׁבִים בְּהֶרֶק־הָאוּלִימְפוֹס:

נִכְה־הֶרְגָלִים הֵן תִּפְשׁוּ בְּעֶרְמָתוֹ, גָּמוֹל זִנְנוּ לוֹ הַנֹּשֵׁב."

כָּהֵן שׁוֹחַחוּ הָאֱלִים, נִדְּבְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ.

עָנָה אֶפּוֹלוֹן הַמוֹשֵׁל בְּרוֹזָאוֹס לְהֶרְמֵס וַיֹּאמֶר:

"וְהֶרְמֵס בְּרוֹזָאוֹס, הַמְּבַשֵּׁר הַמְהִיר וְחוֹנְנֵי־טוֹבוֹת:

רוֹצֵה אֶתֶּה בְּכָבָלִים הַחֲזָקִים הָאֵלָה, וַתִּשְׁכַּב

בַּמַּשָּׁת הַחוֹ לְהִיּוֹת אֲעִלָּה, עַל־יַד אַפְרוֹדִיטָה הַזֹּהֶבְכָּה!"

עָנָה לוֹ הֶרְמֵס הַמְּבַשֵּׁר וְהַמְמִית־הָאֲרֹגוֹס וַיֹּאמֶר:

"וְלוֹ כְּדִבְרֶיךָ, אֶפּוֹלוֹן, הַמוֹשֵׁל הַנוֹגֵף־לְמַךְ־חוּק:

וְאֵלֹו כְּכֹדוֹ הַכְּבָלִים פִּי שְׁלִשָּׁה וְלֹא יִנְתַּקוּ,

וְאִתָּם כָּלֵם הַיּוֹם נְאֻסְפָתָם, הָאֱלִים וְהָאֱלֹהִת,

אז אבריאולוס יפיוסו בדברים נעימים ותשובה,
 "עו כי הכלימה, ודבריו לא כלכל כמשפט".

בה מלל, וכלם הריעו לעמדתו ולשכחוהו.

איש איש שלח פרווה הפיתה להביא התשובה.

השיב אמרו האיש אבריאולוס ויעו ויאמר:

"אלקינואוס המושל-האדיר, המהלל-בגוים!

אזו אנכי אפיסה הנכרי באשר צוית.

הווי נותן לו חרב עשויה נחשת, ונצבה

בסור סגור, ונדנה - שן שזה עתה נסריה

מכנה מכאן ומכאן, אף תיקר מאד בעיני הנכרי".

דבר, ויאמר בנדיו חרב לה מסמרות-כסף,

ונשא את-קולו ויעו ויאמר את-אמרות-הכנה:

"גילה, אבי הנכרי! אם-נזרק מפי איוה דבר,

ואזו מהגן, תשאגני ותסערו רוח סערה.

ותנו לה האלים ותראה את-אשתך ותבא

לארץ מכוונת, וביעו סבלת והרחק מידידים!"

השיב אמרו אודיסס האיש רב-המזמות ויעו:

"גילה גם אמה, ידידי! ותנו לה האלים

אשר והיו ימיה טובים וגם לא תנחם

על-החרב נתת לי עתה עם-דברי הפיוס".

מלל וישם על-כתפו החרב לה מסמרות-הכסף.

אולם כששקע השמש, הגיעו התשורות כלן

לחיל האיש אלקינואוס, הביאו הפרוות הנעלים.

קלון שם בני אלקינואוס הגבר השמים לתמו

למנו אמש הכבוד, כל-מתנות החו והתפארת.

והוא אז-אלקינואוס הקדוש לפניכם והם אחרי.

אם כבואם להיכל וקלשכם על-כסאות נשאים,

יודי-הים-המצוינים, תופשי-משושים-ארפים.
 צנה אז אלקינואוס לבנו לאודסס ולהליוס

לצאת במחול אף שניהם, כי אין מיטיב לרקד כמותם.

תפשו בידם הכדור הנאה העשוי ארגמן,

כדור מעשה ידי פולכוס הגבר הנכון,

ורקו האחד שממה עד נכח הענו המצל,

כופף ראשו לאחוריו; ויקפץ השני ותפשו,

נעמר מעל פני הקרקע, ובטרם הגיע לארץ.

אולם כחלק מנסות את-כחם בוריקות הכדור,

יצאו במחול על-פני האדמה הנזה-כל-עולם,

תכופות מתחלפים, אף יתר הנערים הולמים ברגליהם

סביב נצבים בעגול, - ומקם המלה נזראה.

סח אודיסס האיש-האלי לאלקינואוס:

"אלקינואוס המושל-האדיר, המהלל-בגוים!

על-כל-העמים, אמרת, נעליהם במחולות מחנים,

אמת ונכון הדבר, משתאה אנכי למראה".

ככה הביע, ניחך עוזו-אלקינואוס הקדוש.

דבר אל-הפיאקים חוכבי-המשושים ויעו:

"נשיאי עם-הפיאקים וקציניו, האזינו אמרת!

אכל אותו הנכרי חכם בעיני ונכון.

הבה ונתנה לו תשורות האכסנאים כמשפט.

הנה שונים עשר נשיאים הרודים-בעם מצנים,

ראשי העם ונכבדיו, השלשה עשר אנכי,

איש איש לו יתן אדרת פבוסה-למשעי וכתנת,

גם הנזה הטוב יעניק לו כפר אחת.

הפל יביאו מיד ביחד, והנה כשיתקו

בדיו אז תגיל גם נפש הנכרי בלכתו למשתה.

450

ונגס למרחץ החמים וישש עליו מאד לבן,
יח כי חסר זה כמה את-טפול-בשרו הדרוש
למיהים עוב את-מערב קליפסו יפת-התלתלים:

455

אולם שם היה מטפל בבשרו כאחד האלים.
וכאשר רחצו אותו השפחות וסכוהו בשמן,
העטו על-גוו השמלה הנאה וכתנת הדורה,
ישא מתוך האמבטי ונכנס אל-משטה הגברים.

460

ועתה הבת נבסיקניה מחננת-תפארת-אלים
אצל מוזות האולם הבנוי-לתפארה ומוצק,
ראו אותו עיניה, והשתאמה לאודיסס,
נשאה את-קולה ותעו ותאמר את-אמרות-הכנה:

465

"זילה, הנכרי! והיה כי תבא לארץ מולדתך
ומד תזכרני, כי אכן אנכי מלסטת חנייה".
השיב אמריו אודיסס האיש רב-המזמות ויעו:

470

"נבסיקיה, בת-אלקינואוס הגבר הנדיב!
יש לי זכס וכן יוסיף לי אישה-המרעים של-הרה
ואשוב אל-ביתי אל-נוי ואראה יום שובי לארצי:

475

ושם אתפלל גם לו, הנערה, כאל-אחת האלות
גל-הקמים, כי אכן חלצת את את-נפשי ממות".
מלל, ונשב על-כסא ליד אלקינואוס הפלך.
והנה חלקו הפשר ומסכו היין פמשפט.

480

וגש הכרוז נוהג ביד את-המשרור המהלל,
את-המזוקוס הנכבד-בעני-העם, והושיבו
כאמצע המסבים למשטה ונשעו לעמוד האדיר.
ושא אודיסס האיש רב-המזמות אמרתו לפרו,
נחמ מכשר החזיר לבור-השנים מגבו,
נחמ השמנים הטוב, אך גדול עוד היה המותר:

דבר עזוי-אלקינואוס הקדוש ניאמר לאריטי:
"אשתי, הביאי לי הנה היפה בכל-ארגונינו,

שימי בארגו אהרת כבוסה-למשעי וכתנת,
שיתי דוד נחשת על-אש בלהבה להחם לו מים,
וירחץ את-בשרו ויתבונן לתשורות היקר הפנחות
כלן בקדר, אשר העניקו לו הפיאקים הנדיבים,
וישיש אל-משטה היין ואל-שירת הנעם, כי ישמע.
אמנה לו ספל הנזק, גביע שלי כליל היפי,
והיה מדוי יסוף נספו לזכס וליהר האלים,
זכור יזכרני גם אני כהיכלו שלו כל-הימים".

ככה דבר, ותצו אריטי השפחות בבית
למהר ולהעמיד החצובה הגדולה על-גבי המוקד.
והנה העמידו החצובה על-גבי האש היוקרת,
נתנו בה מים והוסיפו, הכעירו תחמיה העצים.
אפה האש את-פטו החצובה ותחמם הפנים:
נשאה אריטי מחררה הארגו היפה לזכרי,
אותו הביאה ותשם בו תשורות-החן המהנות:
שקלות וזקב הטוב שנתנו לו הפיאקים.

אפס גם היא שמה בו אדורת הדורה וכתנת,
נשאה את-קולה ותעו ותאמר את-אמרות-הכנה:
"הבטינא אמה למכסה ומהרה קשר את-הקשר
למען לא יגב אדם דבר ממך בדרךך,

עת תתקפף השנה המתוקה בפפינה השחורה!"
שמע דבריה אודיסס האיש רב-המלאות, נימהר
לשום המכסה על-גבו ולקשר הקשר לארגו,
קשר הפלאות למדתו לפניו קיראי הפכויה.
צותה סוכנת הבית לו לרחץ מיד באמבטי.

יֵצֵן הַכְּנִיָּסִים הַטְרוֹיָאִים, הִמָּה בַּעֲצָמָם, לְמַצִּיחָה.

כָּהָ עַד הַסּוֹס שָׁם, וְהִמָּה מִסָּבִיב מִכְּבָרִים
מִלִּים אִין לָזֶן שָׁחַר, כִּי נִפְרְדוּ שְׁלֵשׁ עֲצוּתֵיהֶם:

לְהִרֵס בְּנִחְשָׁת אֲכֻרִיָּה בְּנִין הַעֲצִים הַנָּכּוֹב,
אוֹ לְהִסְעוֹ לְמַצִּיחָה, לְהַפִּילוֹ מִשָּׁם מִן-הַסִּלְעִים,
אוֹ לְהַשְׁאִירוֹ, – וְהִלָּה אוֹת-חֲטָאֹת וְתַפְאֶרֶת לָאֵלִים.

510

וְקָמוּ וְהָיוּ הַדְּבָרִים, הָעֵצָה הִיעֻצָּה נַעֲשֶׂתָה,
יֵצֵן כִּי נִגְזְרָה כְּלִיָּה עֲלֵיהֶם, לְכַשְׁתַּפֶּחַח
עִירָם לְסוֹס-עֵץ הָאֲבִיר, אֲשֶׁר בְּקֶרְבּוֹ כָּל-טוֹבֵי
חַיֵּי-הָאֲרָגָאִים לְהַבִּיא כְּלִיָּו וּמָוֶת לַטְרוֹיָאִים.

שֶׁר אִיךְ הִחְרִיבּוּ בְּנֵי-הָאֲכֵיִים הַקְרוֹיָה,
פּוֹרְצִים מִבְּטֶן הַסּוֹס, וּבְגִיתָם מִמָּקוֹם מֵאֲרָבָם,
אִיךְ פָּנוּ אִישׁ לְעִקְרוֹ, מִהֲרִסִּים הָעִיר הַנִּשְׁאָה,
אִיךְ הִתְפָּרֵץ אוֹדִיסֶס, וּכְמֵרָאָה אָרֶס מֵרֵאָהוּ,
עַם-מְלֻאֹס הַדּוֹמָה-לָאֵלִים אֶל-בֵּית דֹּאִיפּוֹבּוֹס,
אֲסֵר בְּגִבּוֹרָה וְעוֹלֵל מִלְחָמַת הַמָּגוּר וְהַנְּדִים,
וְנִצַּח לְבָסוֹת, כִּי לִימֵינוּ עוֹמְדֹת אֲחֵנָּה הַנְּדִיכָה.

520

כָּהָ שֶׁר דִּמּוּדוֹקוֹס הַמְּשׁוֹרֵר הַמְּהֻלָּל: וְאוֹדִיסֶס
נִפְשׁוֹ תַתְמוּגָג בַּעֲצֵר וְדַמְעָיו עַל-לִחְיָיו וְעַפְעָפָיו.
כַּאֲשֶׁה הַבּוֹכָה תַמְרוֹרִים וּמַחֲבָקָה לְבַעֲלָהּ יִקְרָה,
אֲשֶׁר נָפַל בְּחֶרֶב עַת גִּלְחָם עַל-עִירוֹ וְעַל-עַמּוֹ
לְהַחֲיוֹק מַעֲרִירוֹ וְטַפּוֹ אֶת-יָיוֹם הָעֶבְרוֹת הַנּוֹרָא:
רֵאִתָּה אוֹתוֹ וְהוּא גּוֹסֵס, עוֹדֵנוּ מִפְּרֶפֶר בְּאֲבָרָיו
וְעֲלִיוֹ הַתְּנַפְלָה, וּתִשָּׂא קוֹל יֵלֶל נוֹרָא, אִיךְ הִפָּה
אֲחֻר יִהְיֶפּוֹק בְּרִמְחִים, יִמְחֲצוּ עֲרֻפָּה וּכְתֻפָּה,
יִתְּגוּ אוֹתָהּ בַּשִּׁבְיָה לְעַמִּל וּתְלָאָה בְּנִפְרָה,

530

וְנִכְלוּ לַחֲיֵיָהּ הַנָּאוֹת מַעֲצֵר יְגוֹנִים נֶאֱעָר, –

”כִּירוֹ, הַגִּישָׁה הַבֶּשֶׂר לְאִישׁ דִּמּוּדוֹקוֹס וַיֹּאכַל,
וְהָיָה לוֹ לְאוֹת אֲתָבָתִי, וְאִם-שְׂרֹי בַּעֲצֵר אֲנִכִּי,
יֵצֵן כִּי כָל-בְּנֵי-הָאֵדֶם הַדָּרִים עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה
רוֹחֲשִׁים כְּבוֹד לְמַשׁוֹרְרִים, אֲשֶׁר לְמִדְתָּם הַמּוֹתָה
לְשִׁיר שִׁירָה עֲרֵבָה, בְּאֲתָבָה אֶת-שִׁבְט הַמְּשׁוֹרְרִים.”

כָּהָ מַלְל, וַיִּשָּׂא הַכְּרוֹז הַנֶּחֱמַח וְהַתְּקַעוֹ
בְּכַף דִּמּוּדוֹקוֹס הַגִּבּוֹר: זֶה קָבְלוֹ נִגְלָל לְכָבוֹ.
וְהִמָּה נִשְׂאוֹ כְּפִיהֶם אֶל-מֵאֲכָלִי הַמְּטַעֲמִים.
וְאַחֵר שְׂאֲכָלוּ וְנִשְׁתּוּ וְתֵאוֹת רַעֲבוֹנָם נִמְלָאוּ,
סָח לְדִמּוּדוֹקוֹס אוֹדִיסֶס הָאִישׁ רַב-הַמּוֹמוֹת וַיֹּאמֶר:

”דִּמּוּדוֹקוֹס, מֵאֵד נַעֲלִיתָ עַל-כָּל-בְּנֵי-הָאֵדֶם,
אוֹ שְׁלַמְדָּתְךָ הַמּוֹתָה, בָּתוּ שְׁלִי-וָכֶסֶס, אוֹ אִפּוֹלוֹן,
יֵצֵן כִּי תִיטִיב לְשׁוֹרֵר אֶת-גּוֹרְלִי בְּנֵי-הָאֲכֵיִים,
דָּבַר עַל-אֶפְנִי, סִכְלוֹתָם, מִרִּי עֲצָבָם וְעֲלִילוֹתָם,
כֹּאֲלוֹ הָיִיתָ גַם אֲתָה עִמָּהֶם שָׁם, וְאוֹלִי שְׁמַעְתָּ.
אֲנִי הוֹסִיפָה לְסַפֵּר עַל-אֲדוֹת הַסּוֹס זֶה הָעִשׂוֹי
עֲצִים וְקָרוֹת, שֶׁבָנוּ אֶפְיוֹס וּפְלִסִּי-אֲתָנָה,

אֲשֶׁר הַכְּנִיסוֹ לְמַצִּיחָה אוֹדִיסֶס הָאִישׁ הָאֵלֶּה
בְּעֶרְמָה רַבָּה מֵלֹא אָדָם, וְהִמָּה הִחְרִיבּוּ אֶת-אֵלֵיוֹ.
אִיךְ אִם-תִּסְפֹּר לִי אֵלֶּה, דָּבַר וְדָבַר עַל-אֶפְנִי,
תִּקְרָה אֲבִיעַ לְכָל-בְּנֵי-הָאֵדֶם עַל-פְּנֵי אֲדָמוֹת,
אֲשֶׁר חָנְגָה אֶל נוֹטָה חֲסִדָיו שִׁירָה נִשְׁגָּבָה.”

סָח, וְזֶה הִחֵל לְשִׁירָתוֹ, כִּי רוּחַ אֱלֹהִים פָּעַמְתָּהוּ,
אִיךְ הַפְּלִיגוּ בָּנִים כָּל-הָאֲרָגָאִים בְּסַפִּינוֹת
יְפוֹת-הַצִּלְעוֹת, וְשָׁלְחוּ הָאֵשׁ בְּאֵהָלִים נָטָשׁוּ.
וְאֵלֶּה אֲשֶׁר הִתְאַסְפוּ מִסָּבִיב לְאוֹדִיסֶס הַמְּהֻלָּל,
בְּשׁוֹכְכֶם בְּכַטָּן הַסּוֹס, הַגִּיעִיו עַד שׁוּן אֲנָשֵׁי טְרוֹיָה,

והוא אין לספינותם כמו לאניות אחרות.

וידועות הן בעצמן עשתנות אדם וכל-אשר בלבן,

ידועות כל-ערים נושבות ושידמות פוריות כלן

אשר לגוי נגוי, מפליגות על-פני תהמות ימים.

לוסי ערפל וענן ומקורות, זר להן פחד

מדות נזקות בדרך או מהפחד וכלה.

אחת אנכי שמעתי לפנים מפי אבי יולדתי -

הוא נכסיתואוס - אספורה: תמת פוסידאון עלינו,

יען נולדתי בשלום גבר וגבר לביתו:

יבא יום ויפוצץ אנית פיאקים נחמדה

בשובה מהוביל איש נכרי ובים הערפל ישכרנה,

והקית על-עיר מעוזו הקר רחב הידים.

קבה גבא הישיש. ואם-כה יעש לנו אלה,

או ימנע מעשות, פטוב בעיני גם יהי!

אחה תספרה דבריה, ודבר אל-תכפה מפני:

איפה היית נע נזד, נעד אילו מדינות-

אדם הגעת, וקראת בשם כל-הגוים והערים,

גם את-אכורי הלב, גוי פרא נצדן לא ידע,

גם את-מכניסי האורחים, הנבונים ויראי האלים.

הנני שלמה תכבה, נפשו תאכל קרה

מדי שמעך מנת-חלקם של-הארגאים ועיר אליז?

אוחה גורו האלים והמה חרצו על-אדם

אכזר למצו יוסף ויחיה בשירה לדור לבא.

אולי נפל שאר בשך לנכח חומת עיר טרויה,

נבור מלחמה, תתקד או אולי חותקד שהמה

קרוכים ללבנו ביותר אחרי דמננו ושכטנו?

ואולי גבר עמיתך אשר אהבתו כנפשוך

פכה נגרו מעיני אודיסס דמעותיו של-חמלה.

אולם איש לא התבונן ולא ראה דמעותיו נגרות,

בלתי אם-אלקינואוס האחד שראה והכיר,

יען כי סמוך לו ישב ושמע אנחתו הפכה.

ענה לקהל הפיאקים, כל-תופשי-הפשוט, ואמר:

”נשיאי עם-הפיאקים וקאייני, האזינו אמרתיו:

יעמד-נא דמודוקוס מנזן בכנור המצלצל,

יען לא כל-נפש תצטל לשמוע כיום מנגינותיו.

הנה מאז אנו מסבים לשלחן, והמשורר הנשגב

מעיר כנורו, לא עמד הנכרי מבכי הממוררים.

אין זה כי לבו בו יכאב, ויגונים הלא אפפוחו:

יחדל-נא עתה הלו וכלנו נפשונו תתענג:

לבות המארחים ולב האורח - נקד נאה ונאה.

יען כי הכל עשינו לכבוד האורח הנכבד,

שיבה לביתו והתשורות היקרות נתנו לו באהבה.

אהוב כאח הנכרי, הבא לבקש לו מחסה,

על-כל-איש אשר נגע עד לבו הנדבר או קצתו:

לכן אל-תעלם ממני עתה דבר בערמה,

כל אשר אשאל תגידה, כי טוב וגם נאה כי תגד.

הגד מהו השם לך קראו אמה ואכירי,

גם האחרים, כל-גרי עירך והיולשבים בסביבה,

ואכן אין אדם, שאין לו שם וגם כנוי בארץ,

אם-אף נולד, כלי הכדל, אם-נקלה או שוע יולד:

אדם נאדם וישמו לו יקראו אבותיו בהנלדו.

הגד לי ארץ מולדתך ועמך, והגד לי עירך

למען יביאוך שמה אנית-פינות שלוני,

יען כי אין לפיאקים כל-מכרניט רכ-חובל.

גבור מלחמה, לא נופל בעיניך מאח כן-אמה,
גבר עמיתך ונכון וכלבו תכונה ודעתך."

שיר תשיעי

אשר ספר לאלקינואוס: מעשה הקינולופ

השיב אקרו אוזיס האיש רב-המזמות נעו:
"אלקינואוס, המושל האדיר, המהלל-בגדים,

אכן מה יפה מאד להיות מאזין לשירת משורר
נשגב כמותי, שקולו דומה לקול בני-האלים.

גם, מדמני, אין דבר בעולם נעלה מאשר
לראות העם והוא כלו שומח ולבו טוב עליי,

ואוני המסכים בהיכל קשוחות קולו של-מנגו,
יושבים בסדר לשלחנות מלאים כל-טוב, ולפניהם

לחם ודבש, המלשקה מוזג הינו במזרקי,
מגיש לאיש נאיש ומוזג למסכים במשתה.

נראה לי יפה הדבר וכן מצאתי בלבי:
אלם לכה הלא ישיאך לדרוש לגורלי

רב-האנחות, למען ארבה באנחתי ואכלי,
מה לך אגיד בתחלה ומה בסוף אספרה?

הנה הרבו לי פגעים האלים מזרע אורנוס.
תחלה אמר לך שמי, למען תדעו גם אתם,

ואהיה לכם לידיד, בהנצלי מיום-העברות,
לזמים לבאי, ואף כי מאד רחם מקם משפני.